

[Aksel Larsen.]

denfor de i produktion og forsyning vigtigste områder. Hvad er det for områder? Ministeren omtaler dem ikke, men det forekommer mig, det ville være rimeligt, om han sagde noget til rigsdagen om, hvad han agter at bruge bemyndigelsen til, hvilke områder han vil forsyne med de knappe råvarer.

Det er så meget mere nødvendigt, som ministeren i sin tale yderligere bemærker, at det i en række tilfælde vil være nødvendigt for at opnå tilførsel af vigtige råvarer, at man kan redegøre for varernes anvendelse på hensigtsmæssig måde her i landet. Hvad er det for stater, der kræver bestemmelsesret over de varer, de sælger til os? Hvad er det for regeringer, der kræver ret til at bestemme, hvad vi skal fabrikere af de varer, vi importerer og som vi så sandelig betaler dyrt nok? Jeg anmoder den højtærede minister om at redegøre for dette, samtidig med at han redegør for, hvilke produktioner han kunne tænke sig at favorisere.

Jeg er bange for, at det drejer sig om udprægede krigsproduktioner. Det er jo nemlig sådan, at den såkaldte vestlige verden, den der sorterer under Marshallplanen og Atlantpagten, er i færd med at omstille sig til krigsøkonomi efter Amerikas diktat, og når man, som ministeren har forklaret, er forberedt på, at samarbejdsorganisationen i Paris vil rette henstillinger til medlemslandene angående ensartede regler for, hvilke vareproduktioner der bør indstilles, samt hvilke der bør begrænses i større eller mindre udstrækning, ja, så får man en ubehagelig fornemmelse af, at nu skal produktionen til fredsformål indstilles eller indskrænkes betydeligt, medens produktionen til krigsformål skal favoriseres, hvad råvarer- og halvfabrikatinddelingen angår.

Det er dette, der gør os så betænkelige, og det gør os mere betænkelige ved at give ministeren den ønskede bemyndigelse i år, end vi var ved at lade bemyndigelsen udgå af loven i fjor. Jeg henstiller, at ministeren udtaler sig utvetydigt om det spørgsmål, jeg her har rejst. Derefter vil vi tage endelig stilling.

Ministeren talte om det ønskelige i en fortsættelse og videreførelse af liberaliseringen, selvom han naturligvis ikke gjorde det så godt som det ærede medlem hr. Tholstrup. Mon det ikke kunne være tilladeligt at henstille til dem, der så ofte her i tinget taler om liberaliseringens velsignelser og nødvendighed og om liberaliseringen som mål for hele deres politiske stræben, at tage denne revnede plade af gramfonen. Liberaliseringens tid er forbi, endeligt og uigenkaldeligt,

og hvis ministeren studerer materialet vedrørende kalktrusten, så vil han også få et levende indtryk af det.

Hvad kan det nytte at tale om, at man vil liberalisere — og jeg skal endda ikke være hårdtest ved ministeren, men ved det ærede medlem hr. Tholstrup —, når man har indlemmet Danmark under den såkaldte samarbejdsorganisation i Paris, som dikterer, med hvem vi må handle, hvordan vi skal handle, og som nu også — jfr. ministerens fremsættelsestale — skal bestemme, hvilke produktioner der helt skal indstilles i Danmark, og hvilke der skal indskrænkes mere eller mindre. Sådan er jo forholdene, sådan er vilkårene. Det er de direkte følger af den politik, det ærede medlem hr. Tholstrup har stemt for. Så skal man lade være med at komme her og fortælle, at man anser den såkaldte liberalisering for mulig, og at man selv anser den for efterstræbelsesværdig. Hvis man havde anset den for efterstræbelsesværdig, ville man sikkert have ladet være med at stemme for Marshallplanen og alle dens følger.

Løvrigt er det jo karakteristisk for, hvad den højtærede minister anser for frihed, at han nu har udarbejdet en metervareordning, som han roser meget stærkt i sin fremsættelsestale. Derom siger ministeren — jeg beder om tilladelse til at citere et par linier —:

„Ved nyordningen er der etableret en såkaldt fri bevillingsudstedelse, der indebærer, at enhver fagligt uddannet tekstilmænd, der driver selvstændig virksomhed, vil kunne foretage import.“

Jeg beder meget undskyldte, at jeg kommer med et andet citat — ganske vist efter hukommelsen —, som jeg vist er kommet med nogle gange før fra denne talerstol. Det er et citat af den franske digter Anatole France, som har skrevet, at ligheden for loven er vældig: det er forbudt såvel den fattige som den rige at tigge på gaderne, at sove under broerne og at stjæle brød i bagerbutikkerne. Sådan er friheden, og sådan er ligheden! Enhver fagligt uddannet tekstilmænd, der driver selvstændig virksomhed, kan importere. Javel, hvis han har penge til det eller kan skaffe den fornødne kapital; har han ikke det, må han lade være. Altså ministerens liberalistiske metervareordning er en ordning til gavn for dem, der besidder en stor kapital, det er en ordning til gavn for de rigeste, og det er en ordning, der kan kvæle — jeg fristes til at sige: må antages at tilsigte at kvæle småvirksomhederne i den branche. At tekstilvarer skulle blive billigere, det tvivler jeg